

der skal kaldes Koncession. Det er kort og godt slet ikke til at forstaa, og det vilde være ganske umuligt for den højt-ærede Minister at føre det ud i Praksis.

Jeg gaar derefter over til selve Forslagets Realitet. Hvis Forslaget vedtages, betyder det simpelthen, at det ved det foreliggende Koncessionsudkast planlagte Foretagende slet ikke kan føres ud i Livet, i alt Fald ikke i den nærmeste Fremtid, idet Socialdemokraterne ganske have undladt at sikre sig en Liebhaber til et saadant Foretagende som det, de have projekteret. Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) sagde ganske vist, at Etatsraad Andersen havde udtalt, at han gerne vilde være Forpagter deraf. Det kom dog vist an paa paa hvilke Vilkaar. Ser man lidt nærmere paa de Vilkaar, man har tænkt at byde Forpagteren, tror jeg, man vil blive paa det rene med, at Etatsraad Andersen er meget for klog til at gaa ind paa den Forpagtning. Det bestemmes, at Bortforpagtningen maa ske paa højst 25 Aar, men det overlades til Forpagteren selv at sørge for Bygninger, saasom Dok, Pakhuse, Oplagsrum, Lossemidler, Kølehus o. s. v. Men hvem vilde dog paatage sig at opføre saadanne storslaaede Anlæg, naar man kun havde lejet det Areal, hvorpaa de skulde staa, for 25 Aar. Der skulde i alt Fald være Udsigt til en meget fed Bid, for at man skulde gaa ind paa noget saadant. Men tværtimod kommer der nu i Forslaget Bestemmelsen om, at Staten skal fastsætte Taksterne, altsaa i dette Tilfælde bestemme Fortjeneste eller Tab. Hvor skulde man vel finde den Kapital, der vilde gaa ind paa at etablere disse kostbare Anlæg, som ere vurderede til omkring 20 Mill. Kr., naar man kun var tilsikret at maatte have dem staaende paa Grunden i 25 Aar, efter hvilket Tidsrum man vilde være voldgivet Staten, der, om den ønskede det, kunde sige, at den vilde have dem f. Eks. for Materialernes Værdi. Jeg tror, det er ganske utænkeligt, at man skulde kunne finde en Forpagter paa saadanne Vilkaar.

Det forekommer mig, at dette Forslag er saa ufærdigt, at det saa at sige ikke er Omtale værd. Jeg skal derfor forlade det og vende mig til de Underændringsforslag, der ere stillede af det radikale Parti. Jeg skal da tørst omtale Underændringsforslag Nr. 2, som gaar ud paa, at „Reservefonden skal enten overgives Udløseren (Statskassen eller Havneraadet) eller fradrages i den af de uvildige Mænd

ansatte Vurderingssum“. Jeg kan ganske slutte mig til de Bemærkninger, der ere fremsatte af tidligere Talere, at dette vilde være det mærkværdigste Indgreb i Ejendomsretten; Forholdet bliver her ganske det samme, hvad enten man tænker paa den Udløsningssum, som maatte fremkomme efter Vurderingen, eller den, som fremgik af Aktiernes Kurs. Hvad er en Reservefond? Den kan være noget forskelligt. Lad os først tænke os, at det paagældende Aktieselskab har tænkt sig en Reservefond til Imødegaaelse af Tab ved Slid og Ælde, i saa Fald er det ganske urimeligt at udlevere den hertil beregnede Fond, idet Koncessionen udtrykkeligt præciserer, at Værdien af Slid og Ælde skal fradrages i Vurderingssummen, naar man vurderer efter Værdien fra nyt. Den anden Hypotese er, at Reservefonden skulde være til Imødegaaelse af Tab paa udestaaende Fordringer, ved Konjunktursvingninger eller til Dækning af Underskud overhovedet — det sidste er f. Eks. Tanken i det Udkast til en Aktielov, som ligger i Landstinget. Men naar dette er Hensigten med Reservefonden, er det lige saa urimeligt som i det første Tilfælde at tænke sig, at Staten skulde kunne fradrage dette Beløb i den Sum, som skal betales for Anlægget. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne paastod, at hvis det drejede sig om et Aktieselskab, var Forholdet det, at naar man købte, hvad Aktierne lyde paa, maatte man ogsaa købe den Værdi, der laa i Selskabets Reservefond. Men Forholdet er jo — som det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) antydede — ikke det, at man køber Aktier, det er der slet ikke Tale om i Koncessionsudkastet, nej der er Tale om at købe visse Værdier, visse Anlæg til den Pris, som fastslaas ved Aktiernes Kurs. Den ærede Ordfører for det radikale Parti ler. Han synes altsaa ikke at være overbevist, og jeg maa derfor opstille en lille Beregning, som han dog neppe vil kunne modsige. Tænk Dem, at det radikale Partis Underændringsforslag er blevet til Lov, og vi staa overfor en Overtagelse. Forholdet er da dette, at hvis Ejeren af Anlægget ikke ved, eller Verden ikke ved, at Staten vil overtage disse Anlæg, fremkommer den naturlige Kurs ved i det store og hele at lægge sammen Værdien af de Aktiver, Selskabet ejer, og Værdien af de Midler, der ligge i Reservefonden. Disse Værdier tilsammen ville i det store og hele danne Kursen. Forudsætter man, at de første Aktiver ere 110 værd, og at